

Der var to Børn, en Søn og en Datter, af hvilke Sønnen, der var Forretningsmand, havde arvet Faderens sociale Ærgerrighed. Det var et indesluttet, arbejdsivrigt, korrekt paaklædt ungt Menneske med et stikkende aarvaag Blik, der mindede om Væddeløberens mistænksomme Skelen før Starten.

Mads Vestrup undgik saa vidt muligt baade Fader og Søn. Han var bleven mere og mere menneskesky og kunde næsten ikke faa sig til at løfte Øjnene fra Jorden, naar han mødte nogen, fordi han oprørtes ved Synet af deres Selvglæde. Paa Gaderne vakte hans aparte Ydre stadig en Del Opmærksomhed blandt Folk; men der var ikke mange, der længer vidste, hvem han var. Siden „Femte Juni“ ikke mere omtalte ham og bragte Billeder af ham, og da hans eget Blad heller aldrig nævnede ham, var han hurtigt blevet glemt for de mange andre Navne, som Samuelsen, tykke Møller og Døgnets øvrige Historieskivere satte i Omløb.

Helt forladt af sin tidligere Tilhørerkres var han dog ikke. I en forhenværende Rullekælder paa Kristianshavn holdt han et Par Gange om Ugen Opbyggelsesmøder for den trofaste lille Skare af Smaahaandværkerfamiljer og unge Bondestudenter, der var hans Menighed. Men ogsaa i hans Taler mærkedes nu den brudte Kraft og den rygende Tande. Ensomhed, Savn og Anger havde udslidt ham. Han følte sig altid syg. Trods sin Glæde over Genforeningen med Stine og Børnene blev han stadig svagere.

Søndag Eftermiddag gik han dog regelmæssigt en Tur med hele Familjen, og nu, da Foraaret var kom-